

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. H.,** zast. JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2011, č. j. 17 Ca 61/2009 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2009, č. j. DSH/11715/09, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 8. 2009, č. j. OD/7006/09/Kk, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že dne 3. 4. 2009 v 16:30 hod. řídil na pozemní komunikaci v obci Běšiny osobní automobil tovární značky Renault Safrane, státní

poznávací značka X, přestože nebyl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění; toto pozbyl v souladu s ustanovením § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, a to nabytím právní moci trestního příkazu Okresního soudu Plzeň-město ze dne 25. 6. 2007, sp. zn. 5 T 77/2007, kterým mu byl mj. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 29 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců; zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že usnesením Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 5 T 77/2007, bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, jak mu byl uložen trestním příkazem ze dne 25. 6. 2007, žalobce však následně nepožádal o vrácení řidičského oprávnění, jak byl povinen učinit podle § 102 zákona o silničním provozu. Žalovaný vyložil, že i pokud žalobci nebyl v souvislosti s jeho trestným činem zadržen řidičský průkaz, nemá tato skutečnost vliv na pozbytí řidičského oprávnění z důvodu uložení trestu zákazu činnosti. Na tento závěr nemůže mít vliv, pokud snad bylo příslušným soudcem trestního soudu žalobci sděleno, že vzhledem k podmíněnému upuštění od výkonu zbytku trestu může znovu řídit. O povinnosti odevzdat řidičský průkaz přitom nemusel být zvlášť poučen, neboť tato vyplývá přímo ze zákona a žalobce si jí musel být vědom; pokud žalobce svůj řidičský průkaz i po dobu zákazu činnosti fyzicky držel, pak tato skutečnost nemůže vést k závěru, že po upuštění od výkonu zbytku trestu řidičské oprávnění automaticky znovu nabyl; porušení zákonné povinnosti žalobcem nemůže vést k jeho zvýhodnění oproti ostatním řidičům, kteří řidičský průkaz řádně odevzdali. V této souvislosti žalovaný poukázal na zásadu, že neznalost zákona neomlouvá. Neshledal rozpor § 102 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, jakož ani, že by v případě žalobce nebyl naplněn materiální znak přestupku, tedy jeho společenská nebezpečnost; výše pokuty pak byla správním orgánem prvního stupně stanovena v souladu se zákonem.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 9. 12. 2009, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení. Namítal, že nevěděl o tom, že nesmí řídit motorové vozidlo, neboť poté, co mu byl trestním příkazem ze dne 25. 6. 2007 uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, nebyl vyzván k odevzdání řidičského průkazu ani poučen o této povinnosti. Poté, co bylo usnesením ze dne 19. 6. 2008 podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu, bylo mu příslušným soudcem k dotazu sděleno, že ještě téhož dne může znovu řídit. Ustanovení § 102 zákona o silničním provozu je podle žalobce protiústavní, neboť pokud se řidičské oprávnění podle § 94a téhož zákona pozbývá ze zákona, musí rovněž jeho zpětné nabytí nastupovat automaticky po vykonání trestu, resp. podmíněném upuštění od výkonu jeho zbytku. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě nebyl naplněn prvek zavinění, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích; neznalost zákona mu vzhledem k okolnostem věci nelze klást k tíži. Jeho jednání rovněž nenaplňovalo materiální stránku přestupku podle § 2 zákona o přestupcích.

[4] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 9. 2011, č. j. 17 Ca 61/2009 – 26, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku vyhodnotil jako právně irelevantní tvrzení žalobce, že nevěděl, že nesmí řídit motorové vozidlo; v této souvislosti poukázal na § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož byl povinen řidičský průkaz odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působnosti. Tato povinnost vyplývá přímo ze zákona a není vázána na poučení řidiče; na věc je třeba aplikovat právní pravidlo, že neznalost právního předpisu žalobce neomlouvá. Na tomto závěru nemůže nic změnit, pokud žalobce nebyl vyzván k odevzdání řidičského průkazu a tento mu ani nebyl odňat příslušníky policie při silniční kontrole dne 17. 5. 2007, při níž bylo zjištěno, že před jízdou požil alkohol, což vedlo k zahájeno řízení, v němž byl vydán trestní příkaz ze dne 25. 6. 2007. Skutečnost, že policista nevyužil oprávnění zadržet jeho řidičský průkaz podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu, nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za protiprávní jednání.

[5] Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že jednání žalobce naplnilo znaky zavinění ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Neshledal rozpor ustanovení § 94a odst. 1 ve spojení s § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu s čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (vyhlášena pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů, dále jen „Listina“), neboť uvedená ustanovení zákona o silničním provozu vymezují podmínky pro pozbytí a vrácení řidičského oprávnění. V této souvislosti krajský soud poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 411/2005 Sb., kterým byla tato ustanovení s účinností od 1. 7. 2006 do zákona zavedena; z ní se podává, že záměrem zákonodárce bylo právě nedopustit automatické obnovení řidičského oprávnění, nýbrž naopak vytvořit zákonné podmínky, které příslušnému správnímu orgánu umožní teprve k žádosti dotčené osoby posoudit, zda jsou splněny podmínky pro vrácení řidičského oprávnění. K nim náleží mimo jiné i zvláštní podmínka podle § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, spočívající v prokázání zdravotní a odborné způsobilosti řidiče, pakliže od právní moci rozhodnutí o uložení trestu či sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uplynul více než 1 rok. Jedná se tedy o zákonné povinnosti, jejichž uložení nemůže znamenat porušení žalobcových základních práv a svobod.

[6] Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 11. 11. 2011, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání. Namítal, že mu v návaznosti na zjištění protiprávního jednání nebyl ze strany příslušníků policie zadržen řidičský průkaz podle § 118b zákona o silničním provozu, jakož ani nebylo zahájeno řízení podle § 118c téhož zákona. Nezpochybňuje skutkový děj, jak z něj bylo správním orgánem vycházeno, domnívá se však, že se přestupku, za který byl postižen, nedopustil, neboť nevěděl, že po podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu snad motorové vozidlo řídit nesmí. Upozornil, že v řízení byla konstatována absence úmyslu na jeho straně s tím, že se jednalo toliko o nevědomou nedbalost; podle stěžovatele nicméně ani k doložení zavinění ve formě nevědomé nedbalosti nepostačuje pouze obecný odkaz na zásadu, že neznalost zákona neomlouvá, a to zejména pokud mu poté, co bylo usnesením ze dne 19. 6. 2008 podmíněně

upuštěno od výkonu zbytku trestu, bylo příslušným soudcem k dotazu sděleno, že od toho dne může znovu řídit. Ze sdělení soudce stěžovatel vycházel a dále je neověřoval. V návaznosti na svá tvrzení v předchozím řízení znovu namítal rozpor § 94a odst. 1 [v kasační stížnosti zřejmě omylem uveden § 94 odst. 1 písm. a)] ve spojení s § 102 odst. 1 téhož zákona s ústavním pořádkem, konkrétně čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny, neboť pokud se řidičské oprávnění pozbývá ze zákona v důsledku uložení sankce, pak jejím vykonáním se musí bez dalšího obnovovat; toto nelze vázat na povinnost podávat zvláštní žádost, o níž musí být správním orgánem rozhodováno.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 2. 2012 uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu vyjádřenými v napadeném rozsudku, a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Odkázal na svá vyjádření v předchozím řízení, přičemž zdůraznil své přesvědčení o spáchání přestupku z nevědomé nedbalosti, neboť stěžovatel byl povinen seznámit se s pravidly držení řidičského oprávnění. Na tuto skutečnost nemohlo mít vliv ani případné informování ze strany trestního soudce jako osoby, která nijak nevystupovala v příslušném správním řízení. Pravidla pro (znovu-) nabytí řidičského oprávnění jsou stanovena zákonem, a nemohou tak podle žalovaného být v rozporu s Listinou.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel předně namítal, že se přestupku, za který byl postižen, nedopustil, neboť nevěděl, že po podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu snad motorové vozidlo řídit nesmí, přičemž v řízení byla rovněž konstatována absence úmyslu na jeho straně s tím, že se jednalo toliko o nevědomou nedbalost; podle něj nicméně ani k doložení zavinění ve formě nevědomé nedbalosti nepostačuje obecný odkaz na zásadu, že neznalost zákona neomlouvá.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[13] Podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 8. 2012, *„držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.“*

[14] Podle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 8. 2012, *„po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.“*

[15] Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích *„přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“*

[16] Z aplikace citovaných ustanovení na nyní projednávanou věc je nepochybné, že stěžovatel pozbyl své řidičské oprávnění dnem 19. 7. 2007, kdy nabyl právní moci trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 25. 6. 2007, sp. zn. 5 T 77/2007, kterým mu byl mj. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Tuto skutečnost stěžovatel ani žádným způsobem nezpochybňuje. Stejně tak je nesporné, že stěžovatel porušil § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů od nabytí právní moci trestního příkazu, jakož i že poté, co bylo usnesením Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 5 T 77/2007, které nabylo téhož dne právní moci, podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, stěžovatel nerespektoval ustanovení § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu, když nepožádal příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění, nýbrž k řízení motorového vozidla použil tentýž řidičský průkaz, který předtím v rozporu s § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu neodevzdal.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud stěžovatel postupně porušil několik důležitých zákonných povinností, které vymezují postup při pozbytí a vrácení řidičského oprávnění v důsledku pravomocného uložení trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, pak se v jeho případě jednalo přinejmenším o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti *(culpa levis, culpa negligentia)* ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. I pokud totiž stěžovatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl. Přitom je třeba přihlédnout k závažnosti zákonem chráněného zájmu, který byl jednáním stěžovatele porušen, tedy zájmu na tom, aby řidičské oprávnění příslušelo pouze osobám, které pro to splňují veškeré zákonné požadavky a podmínky; jeho porušení je přitom o to závažnější v případě stěžovatele,

u něhož se nejednalo o nové udělení řidičského oprávnění, nýbrž o jeho vrácení poté, co byl vykonán trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, resp. od výkonu zbytku takového trestu bylo podmíněně upuštěno. K uvedenému závěru je třeba dospět i vzhledem k osobním poměrům stěžovatele, když ze spisové dokumentace vyplývá, že je držitelem řidičského oprávnění od 11. 3. 1986, přičemž v minulosti mu již byl zákaz řízení motorových vozidel uložen (25. 8. 1994 na období 14 měsíců). Z okolností je navíc zřejmé, že stěžovatel se aktivně zajímal o podmínky, za nichž po podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu může znovu řídit; ohledně těchto se však neinformoval u příslušného správního orgánu.

[18] Pokud stěžovatel poté, co mu byl soudem pravomocně uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, vycházel z toho, že řidičský průkaz není povinen odevzdat, nýbrž se domníval, že si tento může ponechat a po podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu může bez dalšího pokračovat v řízení motorových vozidel, pak takový přístup nelze než označit za jednání, které je nejen v rozporu s elementárními podmínkami zákona, ale které se příčí i logickému a mezi motoristickou veřejností všeobecně rozšířenému úsudku, že v důsledku uložení zákazu řízení je nutno řidičský průkaz odevzdat příslušnému orgánu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány, jakož ani krajský soud nepochybily, pokud za dané situace dovodily, že ohledně stěžovatele je třeba aplikovat obecnou právní zásadu, že neznalost zákona neomlouvá *(ignoratia legis non excusat, ignorantia iuris neminem excusat).*

[19] V této souvislosti lze poukázat na závěry konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 – 52 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), vyložil, že „*z § 102 odst. 1 a § 94a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, vyplývá, že po uplynutí doby zákazu činnosti nemůže řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení, který vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Jedná-li určitá osoba v rozporu s § 94a a § 102 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Domníval-li se stěžovatel, že nesplní-li rozhodnutím stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz, může po uplynutí doby zákazu činnosti bez dalšího řídit, jednal natolik nezodpovědně, že u něho nelze mít materiální znak přestupku za vymizelý. Ani skutečnost, že po uplynutí doby zákazu činnosti řídil více než tři roky bez nehody či přestupku, nebezpečnost jeho jednání nesnižuje natolik, aby z materiálního hlediska již nešlo o přestupek.*“ Závěry citovaného judikátu byly potvrzeny např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 – 35, a zdejší soud nemá důvodu se od nich odchylovat ani v nyní projednávané věci.

[20] Pro posouzení věci je bezvýznamné, pokud v návaznosti na zjištění protiprávního jednání nedošlo k zadržení řidičského průkazu stěžovatele podle § 118b zákona o silničním provozu ani nebylo zahájeno řízení o zadržení řidičského průkazu podle § 118c téhož zákona; jedná se o jiné instituty, které jsou na nyní aplikovaných ustanoveních zákona

nezávislé. Závažné porušení příslušných ustanovení zákona o silničním provozu ze strany stěžovatele pak nelze ospravedlnit ani údajným sdělením ze strany příslušného trestního soudce, že poté, co bylo usnesením ze dne 19. 6. 2008 podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu, může stěžovatel znovu řídit. Nejvyšší správní soud uvádí, že samotné poskytnutí, a tím méně přesný obsah sdělení nebyly v řízení žádným způsobem doloženy (a stěžovatel v tomto směru ani žádné dokazování nenavrhoval). Ztotožňuje se proto s tvrzením žalovaného ve vyjádření ke kasační stížnosti, totiž že i pokud snad byla taková informace stěžovateli poskytnuta, pak příslušný soudce trestního soudu nebyl natolik obeznámen s okolnostmi věci, aby stěžovatel mohl z takového sdělení bez dalšího vycházet, aniž by si podmínky výkonu řidičského oprávnění ověřil u příslušného správního orgánu.

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou rozporu § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 102 odst. 1 téhož zákona s ústavním pořádkem, konkrétně čl. 2 odst. 3 Listiny, podle něhož *„každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá,“* či čl. 4 odst. 1 Listiny, podle něhož *„povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.“* V případě § 94a a § 102 se jedná o zákonná ustanovení, která prošla legislativním procesem a řádně nabyla platnosti a účinnosti. Není proto ani zřejmé, v čem má být porušení citovaných ustanovení Listiny konkrétně spatřováno. Nelze totiž než konstatovat, že stěžovatel činil právě to, co je zákonem zakázáno, resp. nerespektoval, co mu zákon ukládá. Zásah do základních práv a svobod pak nemohl být způsoben toliko zákonnou úpravou, která je koncipována tak, že k pozbytí řidičského oprávnění dochází ze zákona dnem právní moci rozhodnutí, kterým byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, k jeho vrácení je však třeba zvláštního rozhodnutí správního orgánu, vydávaného na žádost osoby, která řidičské oprávnění pozbyla. V této souvislosti lze poukázat na to, že k pozbytí řidičského oprávnění sice dochází ze zákona, podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu je však jeho držitel povinen řidičský průkaz do 5 pracovních dnů poté odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu